

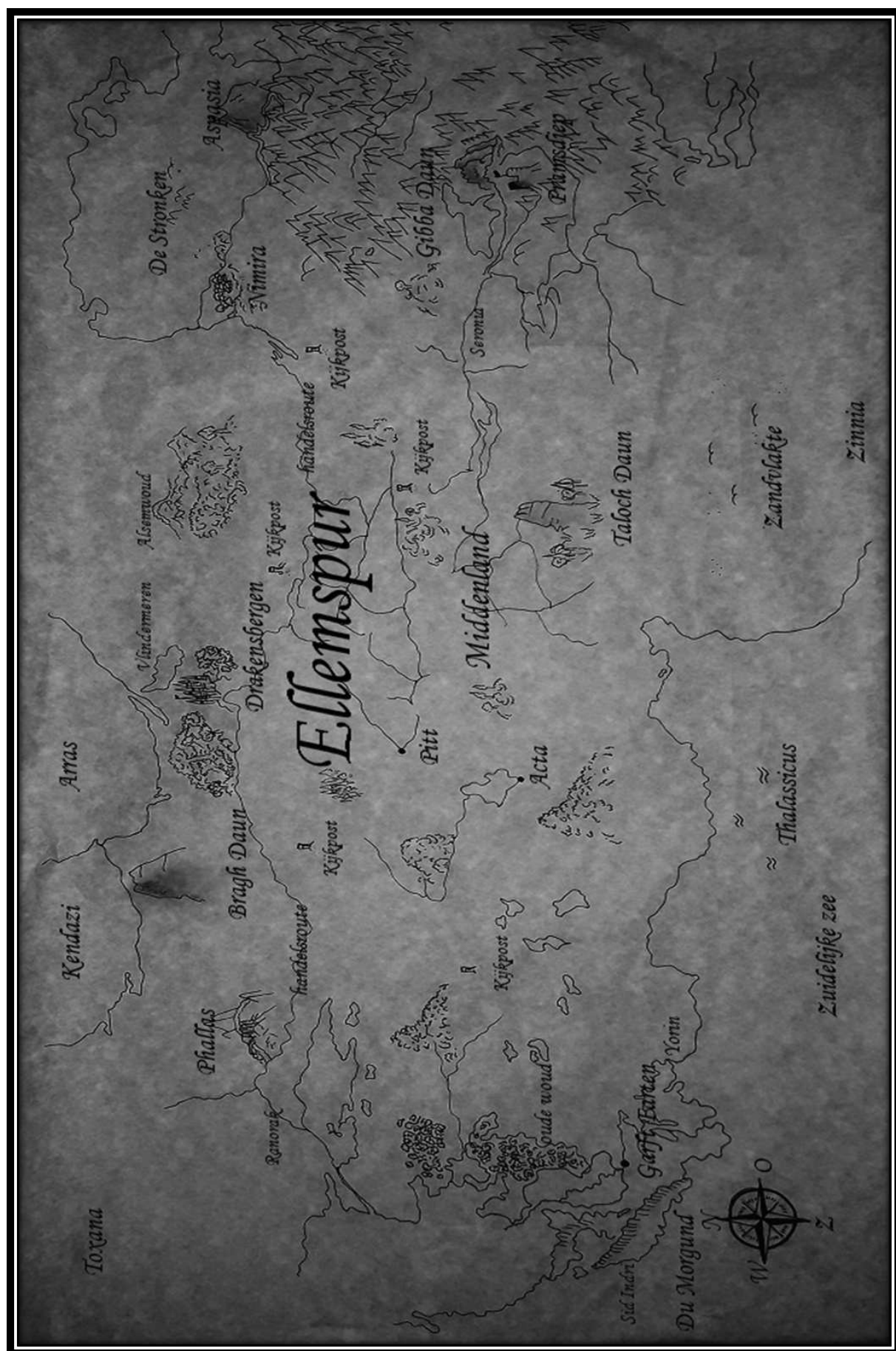
Elfenspoor

Heidi Griffioen

Elfenspoor

Aspasia

Boek 2

*Als je lang genoeg in de afgrond kijkt, kijkt de afgrond
in jou*

Friederich Nietzsche

tweede druk 2024© H. Griffioen
©H. Griffioen 2024
All Rights Reserved
Oorspronkelijke titel: Elfenspoor – Aspasia
Illustratie omslag: H. Griffioen
Kaart: H. Griffioen
ISBN 9789402194203

De merel.

Waarom zing je zo luid en melodieus?

Hoe moet ik anders de dag begroeten.

Uit de bibliotheek van Nimira. Categorie verzen en rijmen.

Ode aan de dieren

Eobard Doppler.

Novice van het priesterschap der Harouni

Roulen Barlag

Door het mistige bos stroomde een rivier westwaarts. Het was een zijrivier van de grote Seronia die haar oorsprong had in de bergen van Aspasia. Haar vele vertakkingen voorzag de bevolking tot ver in de omtrek van water.

Vlakbij, langs de oever, reden elfenkrijgers afkomstig vanuit Drakensbergen die hun kapitein volgden naar een plaats waar ze de rivier over konden steken.

Het gezicht van Roulen Barlag stond strak, hij was een beetje in zichzelf gekeerd. Nu en dan wierp hij een bezorgde blik richting Nimira, alsof hij half verwachtte rookpluimen te zien. De geur van rook hing al geruime tijd in de lucht. Het had hun stemming het afgelopen uur bepaald.

De ommuurde elfenstad van filosofen zou een absoluut doel vormen voor de vijand. Bewoond door wetenschappers en geleerden, was dit de belangrijkste stad in Ellemspur. Veelal bewoond door de elite van het Rijk.

In Nimira bevond zich ook de tempel van Haroun, alwaar priesters werden opgeleid om het volk te zegenen en te dienen. Waar tot Ondine werd gebeden en de Moeder werd vereerd.

Bij een bocht in de weg, helemaal in de verte, verschenen verkenner te paard.

Ze hadden nieuws bij zich.

De kapitein kreeg een harde trek om zijn mond toen hij het aanhoorde. Terwijl de vijand het ene leger op had laten marcheren richting de grens om door te breken naar Du Morgund, had men een paar honderd Rabal gestuurd om te plunderen en het volk te onderwerpen.

Dorpen waren in de as gelegd. Overal waren gewassen vertrapt en platgebrand. Het waren de eerste merktekens dat de oorlog een feit was.

Wonderwel was Nimira bespaard gebleven, zo vertelden de verkenneren. Hun rijkdommen: de heilige gebouwen en de bibliotheek waren intact. Wel werd er gesproken van vluchtelingen die richting de bergen waren ontsnapt, onschuldigen die de uitwerking van de tirannie als eerste hadden ervaren.

Roulen gaf opdracht de postvogel gereed te maken. Daarna dreef hij zijn paard een eindje bij de rest vandaan. Op een eenzame heuvelrug bleef de kapitein staan. Zijn blik dwaalde over de vallei. De gevaren waren overduidelijk, net zo duidelijk als dat hij niets kon doen. Zijn missie woog te zwaar om op het spel te zetten. Zelfs als ze onderweg krijgers uit Pramsdiep tegen het lijf zouden lopen moesten ze verscholen zien te blijven.

Het druiste in tegen alles wat hij was. Hij wist dat als zijn eenheid verzwolgen zou worden in die krankzinnige zee van duivels, er niemand over zou blijven om de woorden van de prinses over te brengen.

Het deed het klaaglijke lied in zijn binnenste zwellen.

Moord in elke vorm was als een aantasting op hun eer. Maar dit was zoveel meer. En toch kon hij zich geen riskante actie veroorloven.

Het geluid van krakend leer achter hem. ‘We zijn er klaar voor, kapitein.’ Roulen hoefde niet om te zien om te weten wie er gesproken had.

‘Is de vogel weg, luitenant?’ beperkte hij zich slechts te vragen.

‘Zoiest.’ Manur die hem de heuvel op gevolgd was, hield naast hem halt.

Roulen knikte: ‘Goed, dan vertrekken we. Voor de avond valt wil ik weg zijn uit dit gebied.’

‘Kapitein.’ De luitenant wierp hem een bezorgde blik toe. Hij scheen ergens mee te zitten. ‘We hebben nog een halve dag licht.’ En met een hoofdknikje:

‘Als we snel zijn dan kunnen we ze nog onderscheppen. De brandhaarden zijn nog niet geheel uitgedoofd. Ze kunnen niet ver zijn.’

Roulen keek naar hem. Manur’s donkere haren piepten onder zijn helm vandaan. Hij was een goed zwaardvechter. Zijn broer, een veelbelovend boogschutter, was in kasteel Drakenbergen achtergebleven.

Even bleef het stil. Toen zei de kapitein vermoeid: ‘Wat wilt u nu eigenlijk zeggen, luitenant?’ Roulen die wel vermoedde waar dit op uitdraaide, wachtte tot deze verder zou spreken. Het duurde niet lang. De luitenant zond hem een tweede bezorgde blik. ‘De mannen willen een vergeldingsactie.’

Roulen keek achterom en liet zijn ogen langs de manschappen gaan. Bij ieder van hen herkende hij dezelfde glanzende koortsachtige blikken. Hij voelde het

ook, maar hij moest zijn verstand laten spreken. Als hun missie slaagde, dan hadden ze veel meer gewonnen dan het doden van een handjevol Rabal. En opsplitsen kon ook niet, want als ze toch slaags raakten, had hij ze stuk voor stuk nodig. De kapitein had het allemaal al in zijn hoofd afgespeeld.

Roulen wendde zijn rijdier en leidde het zwijgend de heuvel af. Zijn humeur schommelde ergens tussen vermoeidheid en frustratie. Nauwelijks terug uit Garft Farten had de prinses hem alweer op deze nieuwe missie uitgestuurd. Eenmaal hier was hij gefrustreerd omdat er niets was dat ze konden doen. Hen restte de eervolle taak om bondgenootschappen te werven en als dat lukte hadden ze de oorlog al bijna gewonnen.

Voor de avond definitief viel, zetten ze een nachtleger op. Roulen had er de verdere dag op gestaan flink door te rijden en van geen oponthoud willen weten. Getalsmatig waren ze ver in de minderheid en hij was vastbesloten de missie zonder bloedvergieten te laten verlopen.

Uiteindelijk had hij halt laten houden.

Intussen was er hout gesprokkeld en was er een vuur gemaakt. Vlak boven de grond hingen sliertige mistflarden. Sommige van de krijgers waren hun zwaard aan het wetten. Het langgerekt schrapende geluid doorbrak een stilte waarin nu en dan enkel de typische roep van een nachtzwaluw weerklonk.

Een eindje bij de manschappen vandaan, brandde een klein vuur.

Nu er niets meer te doen was, begon Roulen te mijmeren. Het was de enige slechte eigenschap van hem, als je daar tenminste al van kon spreken. Luitenant Manur die hem een poos geleden koffie had gebracht, had een gesprekje aan willen knopen. Toen deze in de gaten had dat zijn gebaar op niets uitliep, was hij weggelopen.

Met een naar binnen gekeerde blik, porde Roulen in het matig hoge vuurtje aan zijn voeten. De zorgen die hem bezighielden waren niet geheel onterecht en hij had niet eens gemerkt dat Manur langs was geweest. De beker stond onaangeroerd naast hem op de grond.

Roulen beseftte heel wel dat als je de wereld van barbaren binnenstapte, je niet wist waar je zou eindigen: wanneer je niet diep genoeg ging, zouden ze dat weten. Maar als je té diep ging liep je het risico jezelf te verliezen.

Het was allemaal al een keer gezegd.

Het probleem was dat er niet genoeg over het volk bekend was. Daardoor wist hij niet wat hij verwachten moest.

Normaal gesproken kon hij van tevoren zijn tactiek bepalen door zich te verdiepen in zijn tegenstander. Dat had hij dit keer natuurlijk niet gekund. Het

maakte zijn opdracht des te ingewikkelder. Dat ze moesten slagen was duidelijk. Dat hield in dat hij leenmannen mee moest krijgen, hetzij een verbond moest weten te bewerkstelligen. Maar het had nog een ander tintje gekregen, er was met bloed voor betaald. Dat wist hij met zijn volle geweten. Het had de frons op zijn voorhoofd alleen maar dieper gemaakt.

De wind wakkerde aan en sintels stoven uiteen. Zijn wangen prikten toen de hitte er tegenaan sloeg. Roulen voelde een zweetdruppeltje langs zijn voorhoofd glijden. Hij liet het zo en staarde in de vlammen. Onderweg waren ze langs meer dorpen gekomen, kleine en grotere, maar de wanhoop en ontberingen waarvan de verkenners spraken die binnen iedere gemeenschap heerste, waren overal hetzelfde geweest.

De brute onderdrukking van Alcides reikte al tot ver voorbij Pramsdiep. Men liet soldaten de orde handhaven om met harde acties de bevolking aan zich te onderwerpen. Daarnaast ging de vijand volledig aan het feit voorbij, dat Ellemspur onder de bescherming van Lenar viel en ondermijnde op brutale wijze het gezag van de prinses van Drakensbergen.

Er was niets meer, niets dan twijfels en angst.

Door wanhoop gedreven, probeerde men zich staande te houden door voedsel en vee te verstoppen voor het oog van de vijand. Terugvechten was vrijwel onmogelijk, want dit was een gemeenschap van arbeiders. Vluchten was vaak de enige uitweg. Roulen's ogen vernauwden zich. Het klonk hem in de oren als een onbewoond land, met vlaktes waar men dagen rond kon rijden zonder iemand tegen te komen.

Hoe graag hij ook had gehandeld, getwijfeld had aan zijn aandeel hierin, spelend met de gedachte een deel van zijn legereenheid achter te laten, wist hij ook dat hij niets kon doen en waren ze steeds weer verder getrokken.

De tak hing stil boven het vuur.

Na de eerste poging van Manur, had hij niet meer geprobeerd hem op andere gedachten te brengen.

Dat het bitterzoet was, proefde iedereen.

Roulen voelde hoe het zweetdruppeltje aan zijn voorhoofd plakte. Met een hand streek hij langs zijn gezicht.

Toen ze eraan voorbij kwamen was Nimira bespaard gebleven, maar dat zou inmiddels al veranderd kunnen zijn: de stad in de as gelegd en van zijn rijkdommen beroofd. De inwoners vermoord of verjaagd.

Toch besloot hij te wachten met het uitsturen van de laatste vogel die ze bij zich hadden, voordat hij prinses Aéryla op de hoogte kon brengen van de

onmenselijke levensomstandigheden waarin haar volk leefde, moest hij eerst het antwoord van de barbaren weten. Het was de meest logische beslissing.

In de verte begonnen krekels aan hun avondlied. Roulen keek in het dichte struikgewas en luisterde naar het geluid dat telkens weer vanuit een andere richting scheen te komen.

Morgen was het zover en met alle bravoure van zijn voorvaderen in zich, besloot hij zich grimmig door de komende ontberingen heen te worstelen. Zijn geweten knaagde, dat was zeker waar en hij kon erin zwelgen, ook dat was zo. Maar Roulen liet er anderzijds zijn houding door bepalen. Hij verliet zich op een krachtige drijfveer, de onverzettelijk drang om te slagen.

Terwijl hij opnieuw in het vuur begon te porren, moest hij denken aan de verminkte lichamen die ze hadden gevonden. Ze hadden ze begraven onder stenen zodat de wolven er niet bij konden komen, en de rookpluimen boven nederzettingen.

En aan Nimira.

Op de terugweg besloot hij er langs te rijden, al was het maar om zijn geweten te sussen, hetzij om zichzelf te pijnigen en de gruwelen van zijn beslissing te aanschouwen.

De kapitein kneep zijn ogen samen toen hij zich een ander ellendig detail herinnerde: de gevangenneming van iedereen met een bepaald soort macht. Zieneressen en al diegenen die magie beoefenden door het hele Rijk opgespoord, bijeengedreven als vee in karren en afgevoerd richting Pramsdiep. Hij had het met groeiende verbazing aangehoord.

Roulen vermande zich. Al dat gepieker bracht hem niets. Maar hoe volkomen anders was de wereld geworden. Hij had veel gezien, maar begreep steeds minder.

*Aan de oever van de Seronia,
treffen twee broers elkaar
in een dodelijke omhelzing,
tijdens een strijd om eer en macht.
De één leefde, de ander vluchtte.*

De krijger en de lafaard.
Verslag over de twee broers Phanteras en Tubet.
10.000 jaar geleden.

Aspasia

Het was net na het middaguur. Recht boven hen zinderde de zon zo hoog dat ze op hun eigen schaduw stonden. De Koninklijke garde reed langs een steile verzameling rotsen en keien en had de rivier zo ver mogelijk stroomopwaarts gevolgd, de verraderlijke kronkels en bochten in de vele zijarmen.

Eén keer moesten ze terug omdat ze de verkeerde tak waren gevolgd. Het werd een barbaarse rit, hoe verder noordelijk de compagnie kwam, des te onherbergzamer het gebied werd. Vooral het hoogtegebergte Aspasia waar de eenheid naartoe trok, met zijn gure winters, ijskoude temperaturen en harde winden, vergde veel van 's mans krachten. En hoe verder ze de toendra doorkruisten, des te moeilijker de omstandigheden werden. De groene bodem waar ze al geruime tijd opliepen, werd losser en bestond gaandeweg uit grassen, mossen, dwergstruiken en witte bloemetjes. De verschillende soorten sparren en lariksen waaraan ze voorbij gingen, waren smal en reikten soms wel honderd meter hoog. Zwerfhout tussen de bomen bood een uitstekende schuilplaats voor klein wild. Het bemoeilijkte de reis aanzienlijk. Er waren ook sporen van dikhoornschapen, maar die hadden ze nog niet gezien. De kuddes bevonden zich op hoger gelegen, moeilijk te bereiken plateaus waar ze op bergachtige rotsformaties hun habitat hadden.

Zodra ze nog hoger kwamen, voerde de wind de geur van sneeuw mee.

Uiteindelijk strekte Aspasia zich dan toch voor hen uit.

Uitkijkend over het dal, de kleine witte bloemetjes hielden zich opmerkelijk goed staande tussen de grijze stenen omgeving, vertelde het Roulen dat hij dit

deel van het land nooit onder ogen was gekomen. De vertrouwde heuvels rond de ommuurde stad Nimira hadden ze dagen geleden achter zich gelaten.

Zwermen vliegen, dikke zwarte brommers, daalden neer op houten staken die als de stekels van een draak uit de schaarse vegetatie omhoog staken. Gedurende de reis waren ze ze steeds vaker tegengekomen. De lichamen van Rabal die erop vastgepind zaten, moesten er al even hangen, wel zeker een paar weken. Inmiddels hadden kraaien zich tegoed gedaan aan de ogen, terwijl de romp door wolven en andere aaseters was aangevreten.

Een stille uiting van de kracht van Hooglanders.

Qua vermogen schenen de twee niet voor elkaar onder te doen.

Hoe de verhoudingen werkelijk lagen, kon niemand vaststellen daar er geen enkele gedode Hooglander achter was gebleven.

Zwijgend reed de eenheid aan dit stille spoor van dood voorbij. Met een onbewogen gezicht speurde Roulen de omgeving af. Wat moest hij ook zeggen? Het ophouden van uiterlijke kalmte was belangrijk voor het moraal.

Bovendien had hij andere zorgen.

Ze bevonden zich op een enorme grindbank, zijn ogen kringelden de afgelopen minuten onophoudelijk langs de bergketens en het smalle pad voor zich. Het kiezelzandpad dat gestaag omhoog leidde, werd nog steeds geflankeerd door de stroom aan staken die links en rechts in de grond waren geramd. Daarachter liepen de wanden stijl naar beneden en werd de klim steeds steiler. De wind die aantrok liet het stof opwolken en de paarden snoven het gruis uit hun neus. Dat was niet het enige, wanneer de wind draaide was de geur van verrotting niet te harden. Sommige paarden werden er schichtig van.

Niet veel later nam Roulen een beslissing en liet afstijgen. Als ze ongelukken wilden voorkomen, moesten ze het laatste stuk te voet verder.

Op die manier bereikte de respectabele eenheid van vijftig elfenkrijgers een nauwe bergkloof die naar het woongebied van de Hooglanders voerde.

Hier liet Roulen halt houden en duurde het even voordat zijn achterban het plateau ook bereikt had en schuifelend achter hem tot stilstand kwam.

Roulen's blik gleed langs de rotsformatie en bezag met militair inzicht de hoge samenhangende steenmassa die de smalle doorgang flankeerde. Doordat de kloof zo smal was, was dit de meest perfecte plek voor een hinderlaag.

Hij zette zijn helm af en verlegde geconcentreerd zijn blikken, zijn houding straalde dodelijke ernst uit. Wanneer je hoog achter die rotsen uit het zicht een handjevol boogschutters neerzette, konden die in hun eentje een zwaarbewapend leger tegenhouden.

Zo zou hij het zelf doen.

Een enkele steenarend die hoog boven hun hoofden vloog, krijste schrill en maakte een wijde omtrekkende cirkel.

Roulen volgde het dier met zijn ogen. Er was iets mis, daar was hij zeker van. Het lag niet in zijn aard om zich te laten verrassen.

Manur die zijn rijdier aan de teugels leidde, bleef naast Roulen stilstaan.

‘Verwacht u een aanval?’

‘Laten we er verdacht op zijn en er rekening mee houden dat we worden gadegeslagen.’

Manur knikte. ‘Dan hoop ik maar dat ze ons goedgezind zijn, kapitein.’ Hij liet zijn blikken langs de kliffen gaan. ‘Zo niet, dan hebben we een probleem.’

De arend schreeuwde een tweede maal en bleef toen stil in de lucht hangen.

Roulen dacht na over hoe hij dit het beste aan moest pakken en ging zijn opties na. De kloof was net breed genoeg voor twee paarden om naast elkaar doorheen te rijden, wat hem zich deed afvragen of hij het risico kon nemen. Daarna keek hij met een kritische blik naar beneden. De afgrond aan weerszijden van het pad was zo diep, dat je hart al zou stoppen met slaan eer je goed en wel de bodem zou hebben bereikt.

Hij keek weer op en staarde Manur een halve seconde aan. ‘Overduidelijk,’ glimlachte hij wrang en wijdde vervolgens zijn aandacht aan het bataljon achter hem. Er zaten uitstekende boogschutters bij, zelfs van grote afstand. Hij had ze stuk voor stuk zelf uitgekozen en hij had niemand over hoeven halen.

Roulen wees. ‘Jij, jij en jij,’ beval hij. ‘Meekomen. De rest verspreidt zich. Trek je terug achter rotsen, struiken en in spleten in de grond. Jullie zijn onze ogen in de rug.’

Een paar elfen die nog te paard waren, stegen na de gegeven bevelen af. Samen met de rest maakten ze aanstalten om positie te nemen. Met de overige drie zou hij de kloof gaan verkennen. Terwijl hij de instructies doorgaf, reikte Roulen de teugels Manur aan. Voor het zover kwam klonk er plots een stem.

‘Iemand heeft zich heel dwaas op mijn pad begeven!’ Hoog boven hen stond een zwaargebouwde krijger op een rotsblok vanwaar hij uitzicht had op het plateau. Hij sprak met een zwaar accent, maar zijn toon was krijgsvast.

Inwendig had de kapitein er rekening mee gehouden dat ze door krijgers van de vijand zouden worden opgewacht, Pramsdiep lag immers naast Aspasia.

Dit was overduidelijk een Hooglander.

De kerel die gesproken had, hield losjes een speer in zijn gepantserde hand. De schacht was groot als de man zelf. Het zilveren lemmet bedroeg een

doorsnede van minstens twintig centimeter en was zeker veertig centimeter lang. Groter, breder en meer ontzagwekkend dan iedere andere speer die ze ooit hadden aanschouwd. De krijger ging gekleed in een leren kuras waarover hij een maliënvest droeg. Over dit alles droeg hij dikke gewaden gemaakt van huiden. Hij zou het niet snel koud hebben, schoot het door Roulen heen. Beschermd tegen weerelementen en menig aanval. Klaar voor welke strijd dan ook.

‘Het is een hinderlaag!’ siste Manur naast hem en greep al naar zijn zwaard.

Onmiddellijk bewoog Roulen zijn hand ten teken dat hij het wapen los moest laten. ‘Op de plaats rust, luitenant!’ beval hij hem scherp. Maar gezegende goden, er hing een vreselijk gespannen sfeer in de lucht! In hun ogen moesten ze kleine welpjes zijn zoals ze van grote hoogte op hen neerkeken. Maar deze welpjes waren niet onschuldig, ze hadden tanden.

Roulen schatte zijn kansen. Hij wilde zich wel aan de plaatselijke regels houden, als hij maar wist hoe die luidden.

‘Gegroet,’ bulderde hij met minstens dezelfde mate aan autoriteit in zijn stem als waarmee de Hooglander hen bejegend had. ‘Wij komen met een boodschap vanuit Drakensbergen. Wij wensen een onderhoud met uw leider.’ Na zijn teken toonde de vaandeldrager achter hem het groene vaandel met daarop het insigne, Ashok de Rode.

Na deze woorden bleef het stil en rolden er slechts wat kiezels naar beneden de afgrond in. Wel werden er steeds meer Hooglanders zichtbaar. Elk op hun eigen zelfverzekerde manier en elk van hen zwaar bewapend.

‘Yak!’ klonk dezelfde barse stem. Kennelijk was deze berglander de leider. ‘Wij doen geen zaken met verwende hovelingen van jullie soort. Keer om en verdwijn!’

Roulen’s ogen knepen samen bij het horen van het spottende commentaar. De krijger deed niet echt moeite te verheimelijken hoe hij over het elfenvolk dacht. Ondertussen vloog zijn blik over de krijgers van Aspasia en dan weer terug naar de andere terrassen, alwaar hij hen verwachtte te zullen zien.

‘Grote Ondine, wees ons gunstig gezind,’ mompelde hij zacht voor zich uit en dacht aan de profetie. Vervolgens deed hij een zelfverzekerde stap voorwaarts. ‘U spreekt voor uw leider.’ Er volgde een glimlach waarvan enkel Manur kon zien dat hij onoprecht was. ‘U weet zeker dat hij zich achter deze stelling schaaft?’

Nu werd hij een hele tijd aangestaard, alsof de barbaar een innerlijke strijd uitvocht en leek het te lang te duren eer er een reactie kwam. Tenslotte klonk er een grommend geluid, gevolgd door enkele korte bevelen waarna de krijger zich

ondanks zijn forse uiterlijk, lenig een weg naar beneden baande. Zijn open waaierende mantel toonde gespierde benen in een zwart leren broek.

Stenen en gruis bereikten als eerste het plateau waar ze op stonden.

Ondertussen gaf Roulen met een kort gebaar de achterhoede te kennen dat ze zich terug moesten trekken. Dat ze alert bleven, was op dit moment voldoende.

Samen met Manur bleef hij staan wachten, zich er ondertussen terdege van bewust dat er meer afhing van zijn woorden dan zijn eigen leven. Eén verkeerde opmerking, één onbevredigend antwoord en de missie zou op voorhand aan diggelen liggen.

Zijn missie, begon hier, in deze kloof.

Hoewel Roulen, net als vele elfen vrij lang was, kwam hij toch bedrogen uit toen hij had gedacht de barbaar op gelijke hoogte tegemoet te treden. Ondanks de helm die de kerel had afgezet torende hij boven hem uit. Waar Roulen slank was, was de krijger breed. Het fijne gelaat van de elf, de gewelfde wenkbrauwen en hoge jukbeenderen, waren het absolute tegenbeeld van de door de zon gebruinde gelaatstrekken van de Hooglander; het brede geribbelde voorhoofd. De zware wenkbrauwboog.

Toch keek de wachter van Aspasia niet in diepe minachting op hem neer. Maar dit had niets te maken met vermeende vriendelijkheid. Deze krijger onderschatte zijn tegenstander uit gewoonte niet. Zelf onderging Roulen een soortgelijke gedachte. Het was natuurlijk niet voor het eerst dat hij met een dergelijke situatie te maken had.

Hij begroette hem met een hoofdknikje. ‘Eer aan u en eer aan uw Huis. Mijn naam is Roulen Barlag en dien als kapitein in het leger van prinses Aéryla Lenar van Drakensbergen. Ik breng een boodschap van mijn heerseres voor uw leider.’ De krijger keek zwijgend op hem neer. In zijn baard zaten ijzeren ringetjes gevlochten. Eindelijk verplaatste hij zijn blik naar Manur die onbewogen terugstaarde. Enkel de handen van Manur waarmee hij zijn helm vasthield, trilden lichtjes.

Daarna liet de forse krijger zijn ogen over de achterban gaan en bezag de glanzend gepoetste helmen en wapentuig, de keurige olijfgroene uniformen.

‘Met uw welbevinden, heer,’ sprak Roulen tijdens de gespannen inspectie en hoopte hem hiermee niet te provoceren. ‘Het is niet dat ik geen geduld heb, maar de tijd dringt.’

De zware frons van de Hooglander zweefde zijn kant op. ‘Mijn naam is K’vishnar Villhjalmson, dienaar van Drakensbergen.’ Bij wijze van groet kruiste